

AZ UTOLSÓ
NAMSARA
KRISTEN CICCARELLI

Dream
válogatás

„Mindének kezdetén volt Namsara, az égből és lélekből formált ifjú, aki nevetést és szeretetet hozott magával, bárhová ment. Ám ahol fény van, ott sötétségnek is kell lennie – így megjelent Iskari, a vérből és holdfényből formált leány, a pusztító, a halálhozó.”

Asha, az uralkodó leánya a nagy Firgaard birodalom legrettegettebb sárkányölője. Az emberek tisztelik, de tartanak is tőle. Ő az iskari – ám ez magányos szerep, melytől Asha inkább érzi magát fegyvernek, mint fiatal nőnek. Egyik bestiát a másik után vadássza le, hogy elhozza a fejüket a királynak, de nincs az a zsákmány, ami megmenthetné őt a végzetétől: az apja odaígérte a kezét kegyetlen parancsnokának.

A lány semmi mást nem akar, csak leszámolni tragikus múltjával és elkerülni a sivár jövőt. Amikor esélyt kap a szabadságra, cserébe Firgaard legerősebb sárkányának életéért, kapva kap a lehetőségen. Egy titokzatos fiú segítségével Ashának le kell ráznia magáról az iskari szerepének láncait, és ki kell tárnia szívét a szerelem, a fény és az igazság előtt, melyet egészen eddig eltitkoltak előle.

KRISTEN CICCARELLI mielőtt regényírással kereste volna a kenyerét, dolgozott egy kis kézműves pékségben, később független könyvesboltban, majd keramikusként is. Jelenleg Új-Fundland északi részén lakik, egy apró, szélfúttá tengeröbölben, kovács férjével és örökbe fogadott kutyuskájával. A kávéfeketén szereti, az időjárást borongósan, a házát pedig ropogó tűzzel befűtve.

A könyv az Iskari-trilógia első része.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.kristenciccarelli.com

www.facebook.com/Dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Kristen Ciccarelli sárkányokkal és ősi néphagyományokkal teli, csodás világot alkotott. Minden esemény tökéletesen elegyedik a beleszótt, régi történetekkel. Ez a felnőtté válási narratíva bemutatja, hogy milyen nehéz megtanulni, hogyan bízunk saját fejünkben és szívünkben.”

School Library Journal

„Az író számos történet szálat fűz össze, igazán gördülékenyen tárja fel az egyes rétegeket, miközben a cselekmény halad előre. Ezalatt az ifjú hősnő nézőpontján keresztül az olvasók beleélhetik magukat ebbe a világba.”

**Bulletin of the Center
for Children's Books**

„Az író a háború és a lázadás komoly témáit szövi egybe valami személyessel: egy fiatal lány vívódásaival, sikereivel és ébredő érzéseivel. A fantasy szerelmesei imádni fogják Asha és a sárkányai mesés történetét, és izgatottan várják majd, hogy megtudják, mi történik hőseinkkel a következő pörgős kaland során.”

Barnes&Noble

„Kristen Ciccarelli bemutatkozó könyve intrikával, belső vívódással és ősi erőkkel fűszerezve tárja elénk ezt a gazdagon megrajzolt világot. A műfaj rajongóit biztosan rabul ejti.”

Amazon

**Dream
válogatás**

KRISTEN CICCARELLI

AZ UTOLSÓ
NAMSARA

— részlet —

1. fejezet

Asha egy történettel csalta oda a sárkányt.

Ősi rege volt, vénebb, mint a háta mögött magasodó hegyek. A lány alig tudta felidézni, olyan mélyen eltemetve szunnyadt benne.

Gyűlölte ezt tenni. Tilos volt ilyen történeteket mesélni, sőt egyenesen veszélyes, hisz akár még halálos is lehetett. Ám Asha már tíz napja próbálta becserkészni a sárkányt, bejárta utána a sziklás mélyföldet, de hiába. A vadászatra magával hozott rabszolgák ráadásul kifogytak az élelemből. A lánynak nem maradt más választása: üres kézzel tér vissza a városba, vagy megszegi apja tilalmát az ősi történetekről.

Asha még soha nem tért haza levadászott sárkány nélkül, és esze ágában sem volt kudarcot vallani. Elvégre ő volt az iskari, és eleget kellett tennie a kvótának.

Így hát elmesélte a történetet.

Titokban.

Miközben a vadászai azt hitték, hogy a bárdját feni.

A sárkány meg is jelent: úgy csúszott elő az aranyló vörös földből, akár egy álnok kígyó, hiszen pontosan az volt, bármekkorára nőtt. A testéről záporozó homok vízként

csillámlott a hajnali napsütésben, a pikkelyei pedig tompa szürkességükkel hegyi kősziklákat idéztek.

A sárkány háromszor akkora volt, mint egy ló. Asha fölé tornyosult, csapkodott villás farkával, összehúzott szemét a lányra szegezte, aki idecsalogatta. Aki *lépre csalta* egy történettel.

Asha füttyentett a rabszolgáknak, hogy húzódjanak a pajzsaik mögé, majd intett az íjászáinak, hogy ne lőjenek. A sárkány éjszakára befúrta magát a homok alá a hideg földbe, és mivel a nap csak most kelt fel, a bestia testhőmérséklete még nem volt elég magas ahhoz, hogy repüljön.

Nem volt hova menekülnie, ám egy sarokba szorult sárkány nem adta fel harc nélkül.

Asha a baljával szorosabban fogta téglalap alakú pajzsát, a jobbával pedig a csípőjére akasztott hajtóbárdért nyúlt. A térdig érő, durva fű zizegett a lábánál, miközben a sárkány lassan körbejárta: várta, hogy a lány ébersége akár csak egy pillanatra is lankadjon.

Ez volt a bestia első hibája, ugyanis Asha figyelme soha, de soha nem lankadt. Második hibáját pedig azzal követte el, hogy tüzet okádott a lányra.

Asha nem félt a lángoktól, amióta maga az Ősárkány ejtett borzalmas égési sérülést a teste jobb oldalán, ráadásul tetőtől talpig tűzálló vértet viselt, amit az általa megölt sárkányok bőréből készített. A szoroson felcsatolt, cserzett bőr és a kedvenc sisakja – amelyet fekete szarv díszített, sárkányfejet utánózva – megóvta a bestia égető leheletétől.

Maga elé tartotta a pajzsot, amíg a láng el nem halt.

A sárkány kiokádta magából minden tüzet, Asha pedig eldobta a pajzsát. Száz szívdobbanásnyi ideje volt, amíg a bestia tüdejében megint elég sav termelődik ahhoz, hogy újból lángot fújjon. Még ezelőtt végeznie kell vele.

Asha a magasba emelte a bárdját. Az íves vaspengén megcsillant a kora reggeli napfény. Az évek során megkopott fanyél kényelmesen simult a lány heges kezébe.

A sárkány sziszezett.

Asha hunyorgott. *Ideje végezmem veled.*

Mielőtt a bestia rávethette volna magát, a lány meglen-dítette a bárdot, és elhajította: egyenesen a szörnyeteg szívé-t vette célba. A penge belemélyedt a sárkány húsába, mire a bestia felüvöltött. Vergődött-vonaglott, miközben éltető vére a homokra ömlött. A fogát csikorgatta, és a lányra sze-gezte dühöngő tekintetét.

Valaki Asha mellé lépett, és ezzel megzavarta őt. A lány odakapta a fejét, és az unokatestvérét, Safire-t pillantotta meg, amint épp a földbe szúrja egy alabárd végét, közben a vonagló, üvöltő sárkányra mered. Sötét haja az álláig ért, így jól látszott járomcsontjának éles íve, valamint az arca alsó felén virító véraláfutás.

– Megmondtam, hogy maradjatok a pajzsok mögött! – mordult rá Asha. – És hol a sisakod?

– Semmit sem láttam abban a sisakban. Otthagytam a rabszolgáknál.

Safire szintén cserzett bőrből készült vadászvértet viselt, amit Asha készített neki, a kezét pedig a unokatestvére tűz-álló kesztyűje óvta. Ashának nem volt ideje kesztyűt is csi-nálni neki, így inkább odaadta a sajátját.

A vérző sárkány feléjük vonszolta magát a homokon. Még mindig Ashát nézte. Pikkelyei csikorogtak a földön, hörögve vette a levegőt.

Asha az alabárdért nyúlt. *Mennyi idő telt el azóta, hogy a sárkány tüzet fújt?* Elfelejtette számolni a szívdobbanásokat.

– Vissza, Saf! – parancsolt rá az unokatestvére. – Menj a pajzsok mögé!

Safire nem mozdult. Bámulta a haldokló sárkányt, megbabonázva, miközben a bestia szívverése egyre lassult.

Dibb-dobb.

Dibb... dobb.

A csikorgó hang megszűnt.

A sárkány még egyszer, utoljára felkapta a fejét, és gyűlölettel eltelve üvöltött az iskarira. Mielőtt megállt volna a szíve, a bestia torkából lángok törtek elő.

Asha Safire elé lépett.

– Bukj le!

Kinyújtott kezén nem viselt kesztyűt, így az teljesen védtelen volt. A sárkány tüze elborította az ujjait és a tenyerét, megperzselt a bőrét. Asha magába fojtotta a sikolyt, miközben belehasított a fájdalom.

Miután a tűz elhalt, és maga a sárkány is holtan rogyott össze, Asha megfordult, és látta, hogy Safire a homokon térdel. A lány ép és sértetlen volt, sikerült megóvnia őt a lángoktól.

Asha megkönnyebbülten sóhajtott.

Safire az unokatestvére kezére meredt.

– Asha, te megégtél!

A lány lelökte magáról a sisakot, és az arca elé emelte a tenyerét: a pirosra pörkölt bőr máris felhólyagosodott. Izzó, éles fájdalom mardosta a kezét.

Ashát elöntötte a pánik. Nyolc év telt el, amióta legutóbb megégette egy sárkány.

Végignézett a szolgálakon, akik csak most engedték le a pajzsukat. Ők nem viseltek vértet, csak vassal voltak felszerelve: abból készültek a nyilaik, az alabárdjaik és a lándzsáik, ahogy a nyakpántjuk is. A szemüket egytől egyig a sárkányra szegezték, így nem látták, hogy az iskari megégett.

Helyes. Minél kevesebb a szemtanú, annál jobb.

– A sárkánytűz mérgező, Asha. Muszáj ellátni a kezedet.

Asha bólintott, viszont semmit sem hozott magával égési sérülés kezelésére, hiszen egészen mostanáig soha nem volt szüksége ilyesmire a vadászaton.

A látszat fenntartása érdekében a zsákja felé indult. A háta mögött Safire halkán így szólt:

– Azt hittem, már rég nem okádnak tüzet.

Asha megdermedt.

Történetek nélkül nem is – gondolta.

Safire talpra állt, és leporolta bőrvértjét. Kötelességtudóan kerülte Asha pillantását, miközben azt kérdezte:

– Miért pont *most* kezdtek megint tüzet okádni?

Asha egyszerre azt kívánta, bár ne hozta volna magával az unokatestvérét, ám ha hátrahagyja Safire-t, akkor most nem csupán egy zúzódás halványuló nyoma látszana az állán. Akkor nem úszta volna meg ennyivel.

Két nappal azelőtt, hogy Asha elindult a vadászatra, arra toppant be Safire szobájába, hogy néhány katona éppen sarokba szorította a lányt. Nem tudni, hogyan juthattak be kulcs nélkül, habár Ashának volt sejtése.

Amint Asha belépett a szobába, a katonák az iskari jelenlététől megijedve szétrebbentek és eliszkoltak. De mi történt volna legközelebb? A vadászat hosszú napokig elszokott húzódni, Asha bátyja, Dax pedig még mindig Bozót földén volt, a békéről tárgyalt Jarek, a parancsnokuk kíséretében, vagyis senki sem maradt volna a palotában, aki ügyelhetett volna szkrálvérű unokatestvére épségére. Így aztán Asha inkább magával hozta Safire-t a mélyföldre, mert lehetett volna még annál is rosszabb, mint üres kézzel visszatérni a vadászatról: ha Asha arra megy haza, hogy Safire-t megint az ispotályban találja.

Az iskari hallgatása a legkevésbé sem tántorította el az unokatestvérét.

– Emlékszel, hogy volt idő, amikor hajnalban elindulva ebédre már el is lehetett ejteni egy sárkányt? – kérdezősködött. – Mi lett azokkal a régi szép időkkel?

Asha szédelgett a felhólyagzott kezét hasogató kintől, küszködött, hogy tiszta fejjel tudjon gondolkodni.

– Talán akkoriban túlságosan is könnyű dolgunk volt – mondta, és füttyentett a szolgálknak, jelezve, hogy kezdjék meg a sárkány feldarabolását. – Én jobban kedvelem az igazi kihívást.

Igazság szerint a sárkányok száma évek óta fogyatkozott, és egyre nehezebb volt a vadászatról egy-egy bestia fejével visszatérni, ahogyan azt Asha apja megkövetelte. A lány ezért folyamodott ahhoz, hogy titokban a régi történeteket mesélje: azokkal csalogatta elő a sárkányokat. Úgy vonzották őket az ősi regék, akár az embereket az ékkövek. Nem bírtak ellenállni a hangosan elmesélt történeteknek.

Ám a történetek nem csupán vonzották a sárkányokat, hanem erősebbé is tették őket.

Elég erőssé ahhoz, hogy tüzet okádjanak.

Mindenki tudta, hogy ahol régi történetek hangzottak el, ott megjelentek a sárkányok, akik pusztítást, árulást és lánghozózt hoztak magukkal. De leginkább az utóbbit. Ashánál jobban senki sem lehetett tisztában ezzel a veszéllyel, hisz a bizonyíték szó szerint az arcára volt írva.

Safire sóhajtva feladta a faggatózást.

– Menj, lásd el azt az égést! – mondta, és elindult a hatalmas tetem felé.

Az alabárdot a homokba tűzve hagyta. Miközben a rab-
szolgák nekiláttak a darabolásnak, Safire lassan körbejárta a bestiát, és alaposan szemügyre vette. A poros, sötét pik-
kelyek tökéletes álcát kínáltak a hegyekben, a makulátlan,

hófehér szarvakon és gerincen pedig egyetlen törés vagy repedés sem látszott.

Safire távollétét kihasználva Asha megpróbálta behajlítani a megégett ujjait. Az éles fájdalomtól kis híján felkiáltott. A kín elhomályosította körülötte a mélyföldet, nem látta másnak a homokot, a fűvet és a sziklákat, csupán vörös, halványsárga és szürke foltoknak. A vadászaival épp a háttáridéken álltak: nyugatra a kopár sivatag terült el, keletre pedig a hegyek sötét és egyenetlen vonulata.

– Csodaszép példány! – kiáltotta oda neki Safire.

Asha küszködve próbált az unokatestvérére összpontosítani: kezdett ő is elmosódni a szeme előtt, akárcsak a környezete. Megcsóválta a fejét, hátha ettől kitisztul a látása. Mivel ez nem vált be, Safire alabárdjáért nyúlt, hogy megtámaszkodjon.

– Atyád roppantul meg lesz elégedve – lelkendezett Safire, ám a szavai csak tompán, alig kivehetően jutottak el az unokatestvére füléig.

De csak azért, mert nem is sejtí az igazságot – gondolta Asha keserűen.

Pusztá akarattal próbálta megfékezni a körülötte forgó tájat. Erősebben kapaszkodott az alabárdba, és a kuzinjára összpontosított.

Safire átfurakodott a rabszolgák között, óvatosan elkerülve csillogó késeiket. Asha hallotta, ahogy az unokatestvére megpróbálja kirángatni a sárkány szívébe fúródott hajítóbárdot. Hallotta, amint Safire lábát a bestia pikkelyes bőrének támasztva újra megpróbálja kihúzni a fegyvert. És azt is hallotta, ahogy az unokatestvérének végre sikerül szabadítania a bárdot, miközben a sűrű és ragacsos vér a homokra bugyogott.

De csak hallotta. Akkor már nem látott semmit.

Az egész világ elfehéredett és összefolyt előtte.

– Asha! Minden rendben? – hallotta Safire hangját.

A lány az alabárd pengéjének tükörsima acéljához nyomta a homlokát. Ép kezének ujjai karomként görbülve szorongatták a vasnyelet, miközben a szédülés ellen küzdött.

Ennél több időm kellene, hogy legyen.

Sietős léptek suhogtak a homokon.

– Asha, mi a baj? – jött Safire hangja közelebből.

A talaj megingott a lába alatt, és érezte, hogy ő maga is meginog. Gondolkodás nélkül szkrálvérű unokatestvére felé kapott, vagyis egy olyan ember felé, akinek a törvény értelmében szigorúan tilos volt megérintenie őt.

Safire felkiáltott, és hátralépett, biztonságos távolba Ashától, hogy ne érhesse el. Asha próbálta megőrizni az egyensúlyát. Nem sikerült, így térdre rogyott a homokban.

Hiába siklott Safire tekintete a szolgákra – hiába tudta Asha, hogy az unokatestvére tőlük tart, nem *tőle* –, a lány ódzkodása akkor is fájtn neki. Mindig fájtn.

Ám a szolgák örökösen sutyorogtak, és a kuzinja mindenki másnál jobban tudta ezt, ugyanis Safire szüleit pletykálkodó szolgák árulták el. És jelen pillanatban rabszolgák vették körül őket. Rabszolgák, akik tudták, hogy Safire-nak tilos Ashához érnie. Még a szemébe sem nézhet, hiszen szkrálvér csörgedezik az ereiben.

– Asha...

A világ egyszeriben helyreállt. Asha pislogott. Tisztán látta a homokot, amin térdelt. A horizonton a sivatag vörös-arany síksága összeért a türkizkék éggel. Az elejtett sárkány szürke holtteste is kirajzolódott előtte, a napnál is világosabban.

Safire előtte guggolt. Túlságosan közel.

– Hagyj! – szólt Asha élesebben, mint akart. – Semmi bajom.

Felkelt a homokról, és az ajkába harapott, hogy fel ne sikoltson a kezét mardosó, gyötrelmes fájdalomtól. Lehetetlen, hogy a méreg ilyen gyorsan hasson, nyilván csak ki volt száradva, ez minden. Mindössze vízre volt szüksége, semmi több.

– El sem kellett volna jönnöd vadászni – szólalt meg a háta mögött Safire. A hangjából sütött az aggodalom. – Hét nap múlva lesz a kézfogód. Arra kéne készülnöd, nem pedig menekülnöd előle.

Asha léptei megtorpantak, és a kezében lángoló fájdalom, valamint az egyre magasabbra hágó nap égető sugarainak dacára borzongás futott végig rajta.

– Nem menekülök semmi elől – vágott vissza, miközben egyenesen maga elé meredt a távolba, a zöld paláستtal borított hegyláncra.

A Vég. Az volt Asha egyetlen menedéke.

Csend telepedett rájuk, amit nem zavart meg más, csak annak a zaja, ahogy a rabszolgák a nyúzókéseiket fenték. Safire lassan az unokatestvére mögé lépett.

– Úgy tudom, manapság nagyon divatos ajándék a sárkányszív. – Asha hallotta a lány hangján, hogy mosolyog. – Pláne menyegzőre.

Asha elfintorodott. Leguggolt a vadászszákjához, ami szintén erős, vastag sárkánybőrből készült. Belenyúlt a zsákba, és elővette a vízestömlőjét, miközben Safire mellette álldogált.

– A vörös hold hét nap múlva elfogy, Asha. *Gondolkoztál* már egyáltalán a menyegzői ajándékon?

Asha felállt, hogy figyelmeztetően ráforduljon az unokatestvéreire, ám a világ ismét forogni kezdett vele. Némi akaraterővel sikerült újra megfékeznie.

Még szép, hogy gondolt a menyegzőjére. Valahányszor felnézett arra a rémes holdra – ami minden egyes éjszaka egyre kisebb lett –, csakis erre tudott gondolni: az ajándékra,

meg a kézfogóra, meg a fiatalemberre, akiből nemsokára a *férje* lesz.

Ez a szó mázsás kőként nehezedett rá, és hirtelen megint kristálytisztán látott mindent.

– Ugyan már, tudod, hogy igazam van! – mondta Safire, kicsit szélesebben mosolyogva. Tekintetét a távoli hegyekre emelte. – Mi lehetne tökéletesebb ajándék egy sárkány kitépett, vérben tocsogó szívénél egy olyan férfinak, akinek nincs szíve?

Asha a fejét csóválta, ám az unokatestvére vigyora ragadós volt.

– Miért kell ilyen undorítónak lenned? – kérdezett vissza halvány mosollyal.

Ebben a pillanatban aranyló vörös porfelhőt pillantott meg a távolban Safire háta mögött, a város irányából.

Asha első gondolata az volt, hogy *homokvihar*, és már a nyelve hegyén volt a sürgető parancs, amikor észbe kapott: itt sziklás mélyföld övezte őket, nem pedig a nyílt sívatag. A távolba hunyorogva két lovat látott, amelyek feléjük vágattak. Az egyikén nem ült lovas, a másik egy köpenybe burkolózó férfit vitt a hátán. A durva gyapjút belepte a vágatózó ló által felvert por. A férfi nyakát aranypánt övezte, amin meg-megcsillant a napfény. A palota egyik rabszolgája volt.

Amikor a lovas közelebb ért, Asha a háta mögé dugta megégett kezét.

Miután a porfelhő elült, a lány szemügyre vette az idősződő rabszolgát, aki megállt előtte a kancával. A férfi őszülő haja izzadságban úszott. Hunyorgott a vakító napsütésben.

– Iskari... – szólt. Zihált a vad vágatótól. A lova sörényére szegezte a szemét, jámboran kerülve Asha tekintetét. – Atyád látni kíván.

A lány a háta mögött megszorította sérült csuklóját.

– Apám időzítése tökéletes – felelte. – Még ma este elé viszem a sárkány fejét.

A szolga nemet intett, tekintetét továbbra is a hátsára szegezve.

– Most azonnal vissza kell térned a palotába.

Asha a homlokát ráncolta. A sárkánykirály most először zavarta meg a vadászatát.

A lovas nélküli kancára nézett. Oleander volt az, a saját lova. Vörössárga szőre csapzott volt a veritéktől, és a homlokán díszelgő fehér csillagot pirosas homok lepte be. Oleander idegesen rángatta a fejét.

– Nyugodtan rám hagyhatod az itteni teendőket – szólalt meg Safire.

Asha a lány felé fordult, Safire pedig nem merte felémelni a fejét, nehogy az unokatestvérére nézzen, hiszen éberren figyelte őket egy királyi rabszolga.

– Majd otthon találkozunk. – Safire kioldotta a bőrszíjakat kölcsönkapott vadászkesztyűjén. – Igazán nem kellett volna odaadnod ezt nekem. – Levette a kesztyűt, és átnyújtotta Ashának. – Menj!

Mit sem törődve égett és hólyagos kezének gyötrelmével, Asha felhúzta a kesztyűt, hogy az apja rabszolgája ne vehesse észre a sérülését. Elfordult Safire-től, megfogta Oleander gyeplőjét, és föllendült a nyeregbe. A ló nyihogva izgett-mozgott alatta, Ashának elég volt finoman megböknie a sarkával, hogy vágtazni kezdjen hazafelé.

– Félreteszem neked a szívet! – kiáltotta utána Safire, miközben Asha a város irányába vágatott, felkavarva maga körül a vöröslő homokot. – Hátha meggondolod magad!

Mindennek kezdetén...

Az Ősisten magányos volt, így hát két társat teremtett magának. Az elsőt égből és lélekből formálta, s Namsarának nevezte el az ifjút. Namsara maga volt a tökély. Amikor nevetett, csillagok ragyogtak a szemében. Amikor táncra perdült, megszűntek a háborúk. Amikor énekelt, minden beteg meggyógyult. Pusztja jelenlétével összefűzte a világ szövetét.

Az Ősisten második gyermekét vérből és holdfényből formálta meg. Iskarinak nevezte el a leányt. Iskari gyászos teremtmény volt. Míg Namsara nevetést és szeretetet hozott magával, Iskari pusztulást és halált. Amikor Iskari az emberek közé ment, azok elbújtak a házaikban. Amikor megszólalt, az emberek zokogtak. Amikor vadászott, semmi sem menekülhetett előle.

Iskari bánkódott a természete miatt, és az Ősisten elé járult. Azt kérte tőle, hogy alkossa újra őt. Gyűlölte önnön lényét; arra vágyott, bár sokkal inkább olyan lehetne, mint Namsara. Amikor az Ősisten elutasította a kívánságát, a lány megkérdezte, miért. Miért jutott a bátyjának az éltető, neki magának pedig a pusztító szerep?

– A világnak szüksége van egyensúlyra – válaszolta az Ősisten.

Iskari dühödten hagyta ott a legfőbb istenséget. Vadászni ment. Egyre csak vadászott, előbb napokon, aztán már heteken át. Ahogy a dühe nőttön-nőtt, vérszomja csillapíthatatlanná vált. Könnyörtelesen, érzéketlenül ölt, és közben egyre jobban eltöltötte a gyűlölet.

Gyűlölte a bátyját, amiért boldog és imádott volt. Gyűlölte az Ősistent, amiért ilyennek teremtette őket.

Egy napon, amikor Iskari ismét vadászni indult, ezúttal magának az Ősistennek állított csapdát.

Ez iszonyatos hiba volt.

Az Ősisten lesújtott a lányra, olyan széles és hosszú sebet ejtve Iskarin, akár a Vég-hegyvonulat. Büntetésül, amiért Iskari megkísérelte elvenni az életét, az Ősisten megfosztotta leányát a halhatatlanságtól: egyszerűen letépte róla az örök életet, mintha vékony selyemkelme lett volna. Azért, hogy Iskari vezekeljen a bűneiért, az Ősisten megátkozta a nevét, és a sivatagba száműzte, hadd bolyongjon egyedül a csípős szélben és a tomboló homokviharokban. Hadd sorvadjon el a perzselő napsütésben. Hadd fagyjon meg az éjszaka dermedt hidegében.

Ám Iskarit nem ölte meg sem a hőség, sem a hideg.

Az elviselhetetlen magány végzett vele.

Namsara Iskari keresésére indult a sivatagban. Hétszer váltotta egymást nappal és éjszaka, mire rátalált a holttestére. A lány bőrét felégette a nap, a szemét kivájták a sivatagi varjak.

A húga tetemét látva Namsara térdre rogyott, és könnyeivel áztatta a sivatag homokját.

2. fejezet

Vadászat után hazatérve Asha először mindig alaposan megmosakodott. Gondosan lecsutakolta magáról a vért, a homokot és az izzadságot. Nemcsak azért, hogy tiszta legyen, hanem azért is, mert ez a rituálé segített átváltania a palota falain kívüli, vad, durva világból az udvari életbe, ami a derekára tekeredett és úgy szorította, akár egy túlságosan meghúzott selyemöv.

Ma azonban Asha kénytelen volt kihagyni a fürdőt. Hiába hívatta magához az apja, a lány a kaput őrző katonák között áthaladva egyenesen a palota ispotályába ment orvosságért. A fehér falú helyiséget mindig áthatotta a citromillat. Az ablakból besütött a napfény, beragyogta a mozaikpadló virágmintáját, sárgára és aranyra festette a terrakottakorsókat.

Asha nyolc évvel ezelőtt ebben a szobában tért magához, miután Kozu, az Őssárkány megégezte. A lány a mai napig tisztán emlékezett az ébredése pillanataira: ahogy a betegágyon hevert kötszerrel borítva, mázsás súlyként nehezedett a mellkasára az a borzalmas érzés, hogy valami szörnyűséget művelt.

Elhessegette az emléket, és belépett a boltíves ajtón. Kioldta a vértjét és a kesztyűjét, egyesével levetette, és kupacba

rakta vadászfelszerelésének minden darabját, végül pedig a halom tetejére fektette a bárdját.

A sárkánytűz egyik veszélye – mármint, azon kívül, hogy csontig égette az ember bőrét és húsát – az volt, hogy mérgező. A legenyhébb égés is halálos méregként hathatott, ha a sérülést nem megfelelően vagy nem elég hamar látták el. Egy olyan súlyos égési sebet, mint amit Asha szenvedett el nyolc évvel azelőtt, azonnal kezelni kellett, és az áldozatnak még akkor is alig volt esélye a túlélésre.

A lány ismerte a kenőcs hozzávalóit, amivel ki lehetett vonni a mérgeanyagokat a sebből, ám a kezeléshez két teljes napig rajta kellett hagyni a bőrön a keveréket. Ashának erre most nem volt ideje, hiszen az apja várta. A király mostanra valószínűleg már hírért vette, hogy a lánya visszatért, így Ashának legfeljebb százszor száz szívverésnyi ideje lehetett, hogy megjelenjen előtte. Napjai biztosan nem.

Kinyitogatta a szekrényeket, és leemelgette a szárított kéreggel meg gyökerekkel teli edényeket. Egy bizonyos összetevőt keresgélt, nagy sietségében azonban a megégett kezével nyúlt az egyik terrakottabödönért. Abban a pillanatban, hogy megragadta, egész testét átjárta a hasogató fájdalom.

Elengedte az edényt, ami a padlóra esett. Vörös szilánkok és lenvászón kötszercsíkok szóródtak szanaszét.

Asha káromkodott, és letérdelt, hogy fél kézzel összeszedje a darabokat. A fájdalom annyira elhomályosította az elméjét, hogy észre sem vette, amikor valaki belépett az ispotályba. Letérdelt mellé, és segített neki felvenni a szilánkokat.

– Ezt hagyd csak rám, iskari!

A hang hallatán Asha összerezzen. Felpillantott, és egy ezüst nyakpántot, majd borzas fürtöket pillantott meg.

Figyelte, ahogy a fiú keze gyorsan összesöpri az edény maradványait, és ahogy felszededegeti a földről a kötszert. Asha jól ismerte ezt a szeplős kezet, ugyanez a kéz szokta felszolgálni a vacsorát Jarek asztalánál. Ugyanez a kéz szokta átnyújtani neki a gőzölgő mentateát Jarek üvegcsészéiben.

Asha egész testében megfeszült. Ha Jarek rabszolgája itt van a palotában, akkor a lány jegyese ezek szerint visszatért Bozótföldről, ahová a király azért küldte, hogy figyelemmel kövesse Dax béketárgyalását.

Vajon ezért hívatott apám haladéktalanul?

A rabszolga ujjai hirtelen megdermedtek. Amikor Asha felnézett, látta, hogy a fiú a sérülését bámulja.

– Iskari – ráncolta a homlokát –, ezt muszáj ellátni.

A lányban úgy lángolt fel a bosszúság, akár a frissen táplált tűz. Még szép, hogy el kellett látnia a sebet. Épp azal foglalkozott volna, ha ügyetlenségében nem ejti el az edényt...

Am egyszeriben a seb ellátása mellett fontos lett, hogy biztosítsa a rabszolga hallgatását. Jarek gyakran használta arra a szolgálait, hogy az ellenségei után kémkedjen, és Asha tisztában volt vele, hogy amint ez a fiú kiteszi innen a lábát, könnyen az első dolga lehet az urához sietni, és mindenről tájékoztatni őt.

És tudta, hogy amint Jarek hall a sérüléséről, azonnal értesíti az apját, és abban a pillanatban, hogy a sárkánykirály híret veszi a történeteknek, azonnal tudná, hogy a leánya megint az ősi történeteket meséli. Nyomban rájönne, hogy Asha ugyanaz a romlott lány maradt, aki már gyermekként is volt.

– Ha bárkinek beszélni merészelsz erről, szkrál, gondoskodom róla, hogy mire észbe kapsz, a verem mélyén találd magad!

A fiú összeszorította az állkapcsát, és tekintete a mozaikpadlóra siklott, amelyen a kecses namsara – a ritka, sivatagi virág, ami bármilyen betegséget meggyógyított – sorai ismétlődtek bonyolult mintázatban.

– Bocsáss meg, iskari! – szólt a fiú, arrébb tolva a terrakottacserepeket –, de az uram parancsa, hogy nem fogadhatok el utasítást tőled.

A lány legszívesebben felkapta volna a bárdját, ami a fal mellett hevert a többi felszerelésével együtt. Megfenyegethette volna a fiút, ám a szolga könnyen visszavághatott volna azzal, hogy felfedi a titkát. Tudta, hogy jobb lesz megvesztegetni a szkrált.

– És ha adnék valamit a hallgatásodért cserébe? – ajánlotta fel.

A fiú ujjai megdermedtek, a levegőben tétováztak a cseréphalom fölött.

– Mit akarsz? – faggatta Asha.

A fiú szája alig kivehetően fölfelé kunkorodott. Asha libabőrös lett.

– Nem érek rá egész nap – mondta, és egyszeriben elfogta a nyugtalanság.

– Nem – felelte a szolga, és lelohadt a mosolya, miközben a lány sérült, hólyagos kezére meredt. – Egyáltalán nem érsz rá. – Asha egész testében remegni kezdett a mérreg okozta fertőzéstől. – Meggondolom, miközben ellátod a sebed.

Asha otthagya a szkrált. Az igazat megvallva, aggasztotta a remegés, így hát, amíg a rabszolga feltakarított utána, a lány ismét a polcokon keresgélt, amíg meg nem találta a szükséges összetevőt: a sárkánycsont hamuját.

Önmagában ez ugyanolyan halálos mérreg volt, mint a sárkánytűz, csak másként hatott. Nem megfertőzte

a szervezetet, hanem kiszívta belőle az életerőt. Asha soha nem volt tanúja annak, hogy így öltek volna meg valakit, habár ismerte a régi történetet a sárkánykirálynőről, aki meg akarta leckéztetni az ellenségeit. Meghívta őket a palotába, mint mélyen tisztelt vendégeket, ám minden este egy csipet sárkánycsonthamut csempészett a vacsorájukba. A látogatásuk utolsó napjának reggelén mindegyiküket holtan találták az ágyukban, a testükből csupán üres porhüvely maradt. Mintha szó szerint kiszívták volna belőlük az életet.

A veszélyessége dacára azonban a sárkánycsont volt az egyetlen, ami kivonhatta egy sebből a sárkánytűz mérgeanyagait – persze csak a szükséges gyógynövények megfelelő keverékével együtt –, pontosan a csont erős elszívó tulajdonsága miatt. Asha kihúzta a parafadugót az üvegcséből, és kimérte az adagot.

Egy jó rabszolgának az volt az ismérve, hogy érzékelte, mire van szükség, mielőtt az igény megfogalmazódott, márpedig Jarek csakis a legjobbal érte be mindenből. Így közben Asha összeszedte a kenőcs hozzávalóit, és elkészítette a sűrű főzetet, a parancsnok rabszolgája kisebb darabkákra tépkedte a vásznat, hogy a lány bekötözhesse a kezét.

– Hol van? – kérdezte Asha. Kevergette a főzetet, hogy gyorsabban hűljön.

Nem kellett kimondania Jarek nevét, a férfi rabszolgája tudta, kire gondol.

– A boroskupájába hortyog. – Hirtelen abbahagyta a vékony csíkok tépkedését, és a lány kezére bámult. – Szerintem már eléggé kihűlt a főzet, iskari.

Asha lenézett. Mindkét keze feltűnően remegett. Elengette a kanalat, és az arca elé emelte a kézfejét. Figyelte, ahogy megfőkezhetetlenül reszket.

– Több idő kellene...

A szolga tökéletes nyugalommal elvette tőle a főzetet.

– Ülj fel oda, iskari! – mondta, és állával az asztal felé bökött.

Most mintha ő parancsolt volna, és Ashának nem lett volna más választása, mint engedelmeskedni neki.

A lánynak cseppet sem tetszett, hogy egy szolga utasítgatja, a heves remegés viszont még kevésbé volt az ínyére. Fél kezére támaszkodva felült az asztalra, a szolga pedig ki-mert egy nagy kanállal a sűrű, fekete kenőcsből, és addig fújogatta, amíg már nem gőzölgött. Asha a combjára szorította égett kezét, hogy mozdulatlanul tartsa, a fiú pedig a kanállal óvatosan rákente a szemcsés kenőcsöt a sérült, felhólyagzott tenyérre és ujjakra.

Az orvosság úgy csípett, hogy Asha összeszorított foggal sziszegett. A szolga kezében többször is megdermedt a kanál, láthatóan aggasztották a lány által kiadott hangok. Asha azonban újra meg újra biccentett neki, hogy folytassa. A borzalmas szag ellenére – mintha csontig égett volna a keze – a lány érezte, hogy a hamu teszi a dolgát: nyugtató hűvösség hatolt a bőrébe, szétáradt a karjában, és enyhítette az izzó kínt.

– Jobb? – A szolga gondosan lesütötte a szemét, miközben a következő kanálnyi főzetet fújkalta.

– Igen.

A fiú még két nagy kanálnyi orvossággal vont be az égést, aztán a kötszerért nyúlt.

Ám ahelyett, hogy nekilátott volna bekötözni Asha kezét, habozott. Mindketten megdermedtek, majd a lány elhúzta a kezét, miközben a szolga kezében a vászoncsíkkal, mozdulatában megakadva hajolt fölé. A finom, sárgásfehér anyag az ujjai között himbálózott, és mindketten ugyanarra

gondoltak: ahhoz, hogy bekötözhesse Asha kezét, a szkrálnak hozzá kellene érnie.

Ha egy rabszolga az ura engedélye nélkül megérintett egy drakszort, három napra a palota börtönébe zárhatták, élelem nélkül. Ha a vétség súlyosabb volt – például egy magasabb rangú drakszossal történt az eset, mint Asha –, akkor a szolgát meg is korbácsolták. Abban a roppant ritka esetben pedig, ha meghittebb érintésről volt szó, netán intim viszonyról szkrál és drakszor között, a rabszolgát a verembe vetették meghalni.

Mivel Jarek nem volt itt, hogy engedélyt adhasson a szolgájának Asha megérintésére, a szkrál nem nyúlhatott a lányhoz – nem tehetette, hiszen az épségét, az *életét* kockáztatta volna vele.

Asha felemelte a másik kezét, hogy elvegye a gyolcsot, és maga kösse be a kézfejét, ám a szolga elhúzódott, így nem érthette el. Aztán a fiú megint közelebb lépett hozzá, és mégiscsak nekilátott a kötözésnek, roppant lassan és óvatosan. Asha meg sem bírt szólalni, némán figyelte, amint a kecses, ügyes ujjak gondosan elkerülték, hogy a bőréhez érjenek.

A lány felnézett, szemügyre vette a hosszúkás, keskeny arcot, amit beborítottak a szeplők. Annyi volt belőlük, akár csillagból az éjszakai égbolton. A szolga olyan közel állt hozzá, hogy Asha érezte testének melegét. Olyan közel, hogy érezte bőrének sós szagát.

Ha a fiú érzékelte is, hogy figyelni, nem adta jelét. Csend borult rájuk, miközben a szkrál körbe-körbe tekerte a gyolcsot a lány kézfejét.

Asha elmélyülten tanulmányozta a fiatal szolga kezét. Széles tenyér. Hosszú ujjak. Bőrkeményedések az ujjbegyein.

Furcsa hely bőrkeményedéseknek egy házi rabszolgánál.

– Hogyan történt? – kérdezte a fiú kötözés közben.

Asha érezte, amint a szkrál kis híján felemeli a fejét, hogy az arcára pillantson, de még időben megálljt parancsolt magának. A fiú a következő vászoncsíkért nyúlt – egy még kisebbért –, és nekilátott bebugyolálni Asha ujjait.

Elmeséltem egy régi történetet.

A lány kíváncsi volt, hogy vajon mennyit tudhat egy szkrál az ősi regék és a sárkánytűz közti kapcsolatról, de nem árulta el, mi történt. Senki sem tudhatta meg az igazat, hogy hiába próbálta hosszú évek óta jóvátenni a vétkeit, Asha még mindig ugyanolyan romlott volt, mint kislánycént. Ha valaki bepillantást nyerhetett volna a belsőjébe, látta volna, hogy semmivel sem szebb sebhelyes külsejénél. A lelke épp ugyanolyan borzasztó és szörnyűséges volt, mint a heges bőre.

Elmeséltem Iskari és Namsara történetét.

Iskari volt az istennő, akinek nevéből Asha titulusa származott. Az iskari manapság azt jelentette: *halálhozó*.

Az idők során Namsara nevének jelentése is megváltozott. Egyrészt azt a virágot hívták így, aminek a képe a helyiség padlóját díszítette, másrészt ebből is titulus lett. Arra aggatták ezt a címet, aki nemes ügyért küzdött: a királyságáért vagy a hitéért. A *namsara* szó egy igazi hőst juttatott az emberek eszébe.

– Megöltem egy sárkányt – válaszolta végül Asha a rabszolgának –, és megégetett, ahogy haldoklott.

A fiú bedugdosta a golycs végét a többi csík alá, és közben figyelmesen hallgatta a lányt. Hogy jobban hozzáférjen a kezéhez, ujjai átfogták Asha csuklóját, mintha teljesen megfélemedkezett volna arról, kivel is van dolga.

A szkrál érintésére Asha levegő után kapott. Abban a pillanatban, hogy a lány halkan felhördült, a szolgál rádöbbsent a kihágására, és megdermedt.

Ashának már a nyelve hegyén volt az éles parancs, hogy eressze el, ám mielőtt felcsattanhatott volna, a fiú nagyon halkan így szólt:

– Még mindig fáj?

Mintha jobban törődött volna Asha sérülésével, mint a saját életével.

Mintha egyáltalán nem félt volna az iskaritól.

A parancs elhalt Asha nyelvén. A csuklójára simuló ujjakra meredt. A fiú keze nem remegett, nem hezitált. Az érintése meleg, erős és magabiztos volt.

Hát tényleg nem fél?

Miután a lány nem válaszolt, a szkrál még az előbbinél is vakmerőbbet tett. Felemelte a fejét, és Asha szemébe nézett.

A lányt meghökkentő forróság árasztotta el, ahogy egybefonódott a tekintetük. A szolgál pillantását olyan áthatónak érezte, mintha frissen fent acélként hasított volna bele. A szkrálnak azonnal el kellett volna fordítania a fejét, ehelyett továbbra is Ashát fürkészte. Miután levette a szemét a lányéről – ami fekete volt, mint az édesanyjáié –, tekintete az egyenetlen, ráncos hegen állapodott meg, amely Asha arcától indulva lenyúlt a nyakán, és eltűnt az inge gallérja alatt.

Az emberek szeme mindig megakadt a sebhelyen, Asha már rég hozzászokott ehhez. A gyerekek előszeretettel mutogattak rá és bámulták meg, ám a legtöbb felnőtt rémülten kapta el a pillantását, amint felfogta, mit is lát. Ez a rabszolga azonban alaposan, ráérősen vette szemügyre a heget. Kíváncsi és figyelmes volt a tekintete, mintha Asha egy gazdagon kidolgozott gobelin lenne, amelynek egyetlen részletét sem akarja kihagyni.

Asha pontosan tudta, mit lát a fiú. Ő maga is látta, valahányszor csak tükörbe nézett. Ráncolódott, redős, elszíneződött bőr jelezte az egykori égés helyét. Az arca jobb felén húzódott, egészen a homloka tetejéig. Levágott egy darabot a szemöldökéből, és a hajvonalára is jócskán rákúszott. Oldalt elért a füléig, ami nem is gyógyult meg rendesen, miután összeégett, így csupán dudorok deformált csomója maradt belőle. A sebhely elfoglalta az arca egyharmadát, a nyaka felét, és lefelé folytatódva a teste jobb oldalát is.

Safire egyszer megkérdezte Ashát, nem gyűlöli-e a heget, ám a lány azt felelte, hogy nagyon is büszke a sebére, elvégre a valaha létezett legádázabb sárkány égette meg, és ő mégis életben maradt. Ki más mondhatta el magáról ugyanezt?

Asha úgy hordozta magán a sárkánytűz nyomát, mintha koronát viselt volna.

A rabszolga tekintete lejjebb vándorolt, és mintha elképzelte volna a seb többi részét a lány ruhája alatt. Mintha elképzelte volna Asha *testét* a ruhája alatt.

Erre valami elpattant a lányban. Olyan éles hangon szólt meg, akár a bárdja.

– Ha nem veszed le rólam a szemed, szkrál, hamarosan nem lesz mivel bámulnod!

A fiú szája féloldalas mosolyra görbült. Mintha Asha kihívást intézett volna hozzá, amit ő vakmerően elfogadott.

Ashának erről az előző évi felkelés jutott eszébe, amikor egy csapat rabszolga elfoglalta az üreget. Drakszorokat ejtettek túsul és megöltek minden katonát, akik a közelükbe mentek. Jarek volt az, akinek sikerült behatolnia a rabszolgák szállására, ő volt az, aki véget vetett a lázongásnak. A parancsnok ezután saját kezűleg végezte ki az összes felelőssé tehető szkrált.

Ez a szkrál is ugyanolyan veszélyes, mint az összes többi.

Ashának megint viszketett a tenyere a bárdja után. Leugrott az asztról, és gyorsan eltávolodott a rabszolgától.

– Eldöntöttem, mit kérek – szólalt meg mögötte a fiú.

Asha megtorpant. Visszafordult, hogy szembenézzen vele. A szolgál már össze is göngyölte a gyolcsokat, és éppen a maradék kenőcsöt kapargatta ki a főzőedény aljáról a fakanállal a terrakottát karcolva.

Mintha nem épp az imént követett volna el súlyos törvényszegést...

– A hallgatásomért cserébe – közölte – egy táncot akarok.

Asha elképedve bámult rá.

Micsoda?

Ez a szkrál először a szemébe merészelt nézni, most pedig azt követeli, hogy táncoljon vele?

Talán megőrült?

Asha iskari volt, és egy iskari nem szokott táncolni. És ha mégis táncolt volna, akkor sem egy szkrállal. Soha az életben. Ez egyenesen abszurd volt. Felfoghatatlan.

Szigorúan tilos.

– Egyetlen táncot – ismételte a fiú, és felnézett. Tekintete ismét Ashába hasított. A döbbenettől a lányt megint elfutotta a forróság. – Az általam választott helyen és időben.

Asha a csípőjéhez kapott... ám a bárdja még mindig a földön hevert a vértjén.

– Kérj valami mást!

A szkrál a fejét csóválta, és a lány kezét figyelte.

– Nem akarok semmi mást.

Asha farkasszemet nézett vele.

– Biztosra veszem, hogy ez nem igaz.

A fiú állta a tekintetét.

– Egy bolond bármiben biztos lehet, de attól még nincs igaza.

Ashát megrohanta az izzó, heves düh.

Ennek a szolganak volt mersze bolondnak nevezni őt?

Három lépés megtétele alatt felkapta a bárdját, a fiú előtt termett, és a nyakához nyomta a borotvaéles, csillogó pengét. Készen állt kimetszeni a hangszálait, ha másként nem némíthatja el.

Az edény nagyot csattant a földön. A szolga összeszorította az állkapcsát, álla megfeszült, de nem vette le a szemét Asháról. Szikrázott és sustergett köztük a levegő. A fiú fél fejjel magasabb volt ugyan nála, ám az iskari ennél jóval nagyobb prédákat szokott elejteni.

– Ne feszítsd túl a húrt, szkrál! – mordult Asha, és még erősebben nyomta a szolga bőréhez a bárdot.

A fiú lesütötte a szemét.

Na, végre! A bárddal kellett volna kezdeni.

A fiú bal vállára csapott a fegyver markolatának végével, így a szolga oldalra tántorodott. Nekiment a bődönökkel teli polcnak, mire az edények csörögve-zörögve koccantak össze.

– Meg fogod őrizni ezt a titkot – mondta Asha nyomatékosan –, mert ha nem, maga Jarek sem óvhat meg tőlem.

A fiú továbbra is lesütötte a szemét, miközben kihúzta magát, és egy szót sem szólt.

Asha sarkon fordult, és elviharzott. Jobb dolga is volt, mint Jarek elé rángatni ezt a rabszolgát, és felsorolni a vétéseit. Elő kellett kerítenie a selyemkesztyűjét, hogy elrejttesse a kezén a kötést, és úgy kellett tennie, mintha minden a legnagyobb rendben volna, miközben az apjával beszél... aki még mindig várta őt.

Később is ráér Jarek rabszolgájával foglalkozni.

A vadász története

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy leány, aki nem bírt ellenállni a gonosz dolgoknak.

Az olyan gonosz dolgoknak, mint az ősi, tiltott mesék.

Nem számított neki, hogy a régi történetek megölték az anyját, és az sem érdekelte, hogy milyen sokakat öltek meg már az anyja előtt is. A leány magába szívta az ódon regéket, hagyta, hogy megrontsák a szívét, és gonosszá tegyék.

A leány gonoszsága vonzotta a sárkányokat. Ugyanazokat a sárkányokat, melyek felégették a lány őseinek otthonát, és lemészárolták a családját. A mérgező, tűzokádó sárkányokat.

A leány mindezzel mit sem törődött.

Az éj leple alatt tetőkön osont át, és elhagyott utcákon lopakodott. Kiszökött a városból, és bevette magát a Végbe, ahol egyik történetet a másik után mesélte a sárkányoknak.

Olyan sok mesét mondott, hogy felébresztette a leghalálosabb sárkányt: azt, amelyik olyan fekete volt, akár a holdtalan éjszaka. Olyan vén, akár maga az idő.

Ő volt Kozu, az Őssárkány.

Kozu a magáénak akarta a leányt. Ki akarta sajátítani az ajkai közül áradó, halálos erőt. Azt akarta, hogy egyedül neki mesélje a történeteit, senki másnak. Örökkön-örökké.

A leány csak ekkor döbrent rá, mivé vált.

Megrémiült, így hát nem mondta tovább a régi történeteket, de nem hagyhatott fel ilyen könnyen a meséléssel. Kozu sarokba

szorította, és a farkával csapkodva, sziszegve megfenyegette. Világossá tette, hogy ha a leány nem enged neki, annak nem lesz jó vége.

A leány remegett és sírt, de makacsul kitartott. Összeszorította a száját, és egy szót sem szólt.

Am az Össárkánnyal senki sem dacolhatott.

Kozu tombolt a dühtől, és amikor a leány megpróbált elszökni, megperzselte pusztító tüzével.

De nem érte be ennyivel.

Dühében a leány otthonát is célba vette, Kozu a meszelt falakon és a díszes tornyokon töltötte ki a haragját. Rázúdította mérgező lángjait a városra, miközben az emberek jajveszéltek és zokogtak a lángoló házakban rekedt szeretteik halálsikolyait hallgatva.

A parancsnok fia talált rá a gonosz leányra, akit Kozu otthagytott meghalni a Végben. A fiú visszacipelte az összeégett testet a palotába, és az ispotályba vitte, miközben az apja a város megmentéséért küzdött.

A férfi a sereg élére állt, és elűzte az Össárkányt. Megparancsolta a rabszolgáknak, hogy oltsák el a tüzet, és hozzák helyre a kárt. A parancsnoknak sikerült megmentenie a várost, a felesége életét azonban nem. A nő sikoltozását hallva berohant a lángoló házukba... és ő sem jött ki többé.

A leány viszont életben maradt.

Egy idegen helyiségben ébredt, egy idegen ágyban, és nem emlékezett arra, mi történt vele. Az apja kezdetben eltitkolta előle az igazat. Hogyan is árulhatta volna el egy tízéves kislánynak, hogy ezek haláláért felelős?

Inkább egy pillanatig sem tágított a leánya mellől, végigülte az ágyánál a fájdalommal teli éjszakákat. A legjobb gyógyítókért küldetett, hogy segítsenek talpra állítani a gyermekét. Amikor azt állították, hogy nincs mit tenni, a lány apja még jobb gyógyítókat

keresett, és szép lassan kitöltötte a hézagokat a leánya emlékezetében.

Amikor a leány kiállt a nyilvánosság elé, hogy bocsánatot kérjen a bűneiért, a népe megvetően köpött rá, az apja viszont ki-tartott mellette. Amikor a leány megígérte, hogy jóváteszi minden vétkét, az emberek egy átkozott isten nevét kezdték suttozni, mire az apja hivatalos titulussá tette az átkozódásukat.

A régi hősöket egy imádott isten után elnevezték namsarának. A leányt pedig onnantól kezdve iskarinak hívták, egy halálos istennő után.

3. fejezet

A trónterem minden részlete, az árkádok kettős sorától kezdve a fal mentén őrködő katonákon át egészen a gazdagon kidolgozott mozaikpadlóig, egyetlenegy célt szolgált: hogy a belépő figyelmét azonnal a sárkánykirály trónjára irányítsa. Ám valahányszor Asha átlépett a hatalmas boltív alatt, a szent láng volt az első, amin megakadt a tekintete. A bejárat és az aranyozott trón között fénylő ónixtalapzat állt, a talapzaton pedig egy sekély vastál volt. Ebben égett a fehér, susogó örök láng.

A lángot még Asha gyermekkorában hozták el az Ősisten szent barlangjából, hogy beragyogja a tróntermet. Kislányként mindig mélységes áhítatot ébresztett Ashában.

De már rég nem.

A láng most mintha ugyanúgy figyelte volna őt, ahogy egykor ő a lángot.

Szintelen tűz, amit semmi más nem táplál, csak a levegő? Ez természetellenes volt. A lány azt kívánta, bárcsak visszavitetné az apja a barlangba, ám a szent láng a sárkánykirály tróféája volt, annak emléke, ami fölött diadalmaskodott.

– Bocsáss meg, hogy megzavartam a vadászatodat, kedvesem!

A király szavai visszhangzottak a teremben, elvonva Asha figyelmét a lángról. A lány tekintete végigsiklott a tündöklő fehér falakon, amelyeken falikárpitok sorakoztak, rajtuk a régi sárkánykirályok és -királynők portréival.

– Nem zavartad meg. Épp azelőtt öltem meg a sárkányt, hogy hívatnál.

Asha indigókék kaftánt viselt, ami minden lépésénél suhogott, hozzá pedig könyékig érő selyemkesztyűt húzott. Ahogy átvágott a termen, érezte magán az elmúlt idők uralkodóinak tekintetét a falikárpitokról. Léptei kopogtak a kék és zöld padló mozaikcsempéin. A napsugár beragyogott a rézkupolás tető kerek ablakán, megvilágítva a levegőben lebegő porszemcséket.

A rá várakozó férfi öltözéke a szó szoros értelmében feleséges volt: palástjának a jobb vállára boruló részére a királyi címert hímezték – egy sárkányt, aminek szívét szablya döfte át –, a nyakában pedig citrinmedál lógott. A lábán bonyolult, fehér öltésekkel kivarrt, aranyszínű papucs díszelgett.

Ezt a férfit pillantotta meg Asha legelsőnek, amikor majdnem nyolc évvel ezelőtt magához tért az ispotályban. Az apja láttán eszébe villant egy emlék.

Kozu tüzének emésztő forrósága. Az égő haj és hús iszonyatos bűze. A torkán akadó, fájdalmas sikolyok.

Asha nem emlékezett másra, csak a testét elborító lán-
gokra, minden egyéb a semmibe veszett számára.

– Ez volt az eddigi leghosszabb vadászatod – jelentette ki a király. Asha megállt a trón aranyozott lépcsője előtt. – Már kezdtem aggódni.

A lány lenézett a padlóra. Elöntötte a szégyen, úgy mar-
dosta a torkát, mintha lenyelt volna egy marék kaktusz-
tüskét.

Az apjának így is elég dolog adott okot aggodalomra, nem volt rá szükség, hogy Asha tovább tetézzék a problémáit. Csaknem háborúban álltak a bozót földiekkel, örökké számolniuk kellett egy újabb szkrállázadás veszélyével, egyre nőtt a feszültség a palota és a templom között, ráadásul – habár az uralkodó soha nem beszélt erről a lányával – a parancsnok szüntelenül gyarapodó befolyása sem hagyott nyugtot neki.

Asha bekötözött keze lüktetett a selyemkesztyű alatt, arról a súlyos bűnről árulkodott, amit a lány hajnalban követett el. Mintha csak be akarta volna árulni őt a királynak. Asha az oldalához szorította a kezét, és remélte, hogy az apja nem kérdezi meg, miért visel kesztyűt.

– Ne aggódj miattam, atyám! Én mindig találok prédát.

A sárkánykirály rámosolygott. Az aranytrónba gazdagon kidolgozott mintázatot vésték, a legkülönfélébb alakzatok fonódtak egybe, vonalak övezték, keresztelték, tagolták egymást. A díszítés a város labirintusszerű utcáira emlékeztetett, vagy épp a palota folyosóinak és titkos átjáróinak útvesztőjére.

– Azt akarom, hogy ma este nyilvánosan mutasd be a zsákmányodat! A vendégeink tiszteletére.

A lány felnézett.

– Vendégek?

A király arcára mosoly ült ki.

– Nem hallottad a hírt?

Asha nemet intett.

– A bátyád visszatért, méghozzá a bozót földiek küldöttségének kíséretében.

A lány ereiben megfagyott a vér. A bozót földiek a homoktenger túlsó felén éltek, és nem voltak hajlandók elismerni a sárkánykirály fennhatóságát. Ugyanannyira

ellenezték a sárkányok megölését, mint a rabszolgartartást. Asha apjának egész mostanáig igencsak meggyűlt velük a baja – nemcsak a fent említett okokból, hanem azért is, mert a bozótföldiek újra meg újra orgyilkosokat küldtek, hogy végezzenek vele.

– Beleegyeztek a fegyverszünetbe – magyarázta a király.
– Azért jönnek, hogy megtárgyaljuk a békekötés részleteit.

Béke a bozótföldiekkel? Lehetetlen.

Asha közelebb lépett a trónhoz, és feszülten szólalt meg:

– Beengedted őket a palotába?

Hogyan invitálhatta be Dax legősbibb ellenségeiket az otthonukba?

Senki sem számított arra, hogy a bátyja sikerrel jár Bozótföldén. Sőt, az igazat megvallva, senki sem számított arra, hogy Dax egyáltalán életben marad ott.

– Ez túl veszélyes, atyám.

A sárkánykirály előredőlt a trónján. Melegség sütött a szeméből, ahogy lenézett a lányára. Orra hosszú és vékony volt, a szakála frissen nyírt.

– Ne aggódj, kedvesem! – Tekintete a lány arcát elcsúfító heget fürkészte. – Elég lesz egyetlen pillantást vetniük rád, és soha többé nem merészelnek majd ellenem áskálódni.

Asha a homlokát ráncolta. Ha a bozótföldiek nem rettegtek a lefejezéstől – márpedig ez a büntetés járt annak, aki a király életére tört –, akkor miért féltek volna az iskaritól?

– De nem ezért hívatlak ide.

A sárkánykirály felállt a trónjáról, és lement a hét lépcsőfokon. Összekulcsolta a kezét a háta mögött, és lassan végigsétált a terem bal felét díszítő gobelinek előtt. Asha követte, ügyet sem vetett a falikárpitok között őrt álló katonákra, akiknek sisakját szintén a királyi címer díszítette, gondosan

kifényesített mellvértjük pedig csak úgy tündökölt a por-szemeket megvilágító napsugárban.

– Jarekről akarok beszélni veled – jelentette ki a király.
Asha felkapta a fejét.

Miután Firgaard népe számtalan életet, otthont, rokont és barátot elveszített a Kozu okozta tűzvészben, bosszúszomjasan követelték a sárkány haragját rájuk szabadító, romlott lány halálát. A király képtelen volt halálra ítélni a saját gyermekét, így inkább felajánlotta neki bűnei jóvátételének lehetőségét. Odaígérte a leánya kezét Jareknek: a fiúnak, aki megmentette Asha életét. Jareknek, aki mindkét szülőjét elveszítette a tűzben, amiről a lány tehetett.

A király azt mondta, Asha ezzel a házassággal tehet pontot vezeklése végére: amint mindketten nagykorúvá válnak, Jarek elveszi őt, és ezzel bebizonyítja, hogy megbocsátott neki. Jarek, akit a legtöbb veszteség ért Asha miatt, ezzel megmutathatta egész Firgaardnak, hogy ők is megbocsáthatnak a lánynak.

Ráadásul Jareket a hősiességéért cserébe a király már ifjú korától támogatta, hogy felnőve átvehesse az apja helyét a katonaság parancsnokaként. Az uralkodó ezzel jelezte, mennyire hisz a fiatalemberben, és milyen hálás neki.

Az azóta eltelt években a hősiés ifjú befolyásos férfivá érett. Most, mindössze huszonegy évesen, Jarek a markában tartotta az egész katonaságot. Nem akadt olyan katona, aki ne lett volna rendületlenül hűséges hozzá, bár Asha úgy gondolta, hogy Jarek emberei *túlságosan is* hűségesek. A házasságukkal Jarek roppant közel kerül a trónhoz. Egy olyan trónhoz, amit nagyon könnyű pusztá erővel elorozni. Ez nagyon aggasztotta Ashát.

– Jarek nem tudhat erről a beszélgetésről. Érted, lányom?

Asha úgy elmerült a gondolataiban, hogy csak most vette észre: az apjával a nagyanyját ábrázoló gobelin előtt álltak meg. Ő, a dicsőséges sárkánykirálynő verte vissza és igazta le legádázabb ellenségüket, a szkrálokat. A művész a háttérhez sötétvörös és bordó árnyalatokat választott, a királynő haját pedig tündöklő ezüstsálakkal, valamint mélykék színnel ábrázolta. Ám a sárkánykirálynő mintha mélységes rosszalással meredt volna az unokájára. Mintha belelátott volna Asha lelkébe, kifürkészve az összes féltve őrzött titkát.

Asha a testéhez szorította sérült kezét.

– Senkinek sem szabad beszélned arról, amit most el fogok mondani neked – folytatta az apja.

A lány elkapta a tekintetét az egykori királynőről, és a jelenlegi uralkodóra nézett. Apja meleg tekintete rászegződött.

Egy *titkot* akar megosztani veled? Az apjának tudnia kellene, hogy Asha csakis őhöz hűséges, hiszen kétszeresen is neki köszönhette az életét.

– Természetesen, atyám, ahogy óhajtod.

– Amíg vadászni voltál, a Végben feltűnt egy sárkány – mondta az apja. – Egy olyan, amit már nyolc hosszú esztendeje nem látott senki. Egy fekete bestia, a fél szemén sebhellyel.

Asha úgy érezte, mintha villám csapott volna bele. Kis híján a falnak kellett támaszkodnia, hogy össze ne rogyjon.

– *Kozu?*

El sem akarta hinni. Az Őssárkányt azóta nem látták, hogy rátámadt a városukra.

Az apja bólintott.

– Ez páratlan lehetőség, Asha. Muszáj megragadnunk. – Szája lassan sugárzó mosolyra húzódott. – Azt akarom, hogy hozd el nekem Kozu fejét.

Asha egyszeriben megérezte az égő hús bűzét. Megint hallotta a torkából felszakadó sikolyokat.

Az nyolc évvel ezelőtt volt – gondolta, és próbálta elűzni az emléket. Nyolc évvel ezelőtt gyerek voltam. Már nem vagyok az.

Látva a lányban dülő háborút, a sárkánykirály felemelte a kezét, mintha meg akarná érinteni Ashát – pedig soha nem szokta. Ám ekkor megvillant a szeme. Ugyanaz villant benne, mint mindenki máséban, minden egyes alkalommal, valahányszor csak a lányra néztek.

A király igyekezett nem kimutatni a lelke mélyén rejtgetett érzést, mert szerette a lányát. Mert nem akarta bántani vele. De néha mégsem bírta tökéletesen leplezni, hogy fél a saját lányától.

Egy szívdobbanással később a király szeméből eltűnt az árulkodó tekintet. Leengedte a kezét, és díszszablyája aranyszínes markolatán nyugtatta.

– Ha el tudod ejteni az Őssárkányt, a vallási fanatikuskoknak többé nem lesz indokuk megkérdőjelezni a hatalmat, és így a bozótöldiek is kénytelenek lesznek tudomásul venni, hogy a régi világot már soha többé nem lehet visszahozni. Végre mindannyian el fognak ismerni engem jogos uralkodójukként. Ám az a legfontosabb Asha, hogy akkor szükségtelessé válna a házasságkötésed Jarekkel. – Felnézett a falikárpitra, az édesanyja portréjára. – *Ezzel válhatna teljessé a vezeklésed.*

Asha nagyot nyelt, ahogy felfogta a szavak jelentését.

A regélők – a régmúlt idők áhítattal tisztelt történetmondói – óva intettek Kozu halálától, ugyanis azt állították, hogy Kozu a történetek forrása. Hogy ő az eleven kapocs az Ősisten és az emberek között.

Úgy hitték, hogy ha Kozu meghalna, akkor az ősi történetek nyomtalanul kitörlődnének az emberek emlékezetéből,

és eltűnnének a tekercsekről, mintha soha nem is léteztek volna, és így maga az Ősisten is feledésbe merülne, hiszen megszakadna az őt a híveivel összekötő kapcsolat. Ám amíg Kozu élt, a történetek is tovább éltek, és Asha népe nem vethette le magáról az Ősisten rabigáját.

Még a legkevésbé istenfélő vadász sem merte volna zsákmányul kiszemelni Kozut, és ezzel Asha apja is tisztában volt. Ezért fordult a lányhoz: senkinek sem volt az iskarinál jobb indoka megölni az Őssárkányt.

Ezzel Asha végre kiengesztelheti a városát. Egyszer és mindenkorra helyrehozhatja a bűneit.

– Hallottad, mit mondtam, Asha? Ha elhozod nekem Kozu fejét, nem kell hozzámenned Jarekhez.

A lány felocsúdott a tűnődésből, és az apjára nézett, aki mosolygott rá.

– Nos, mit gondolsz, Asha? Meg tudod tenni?

Még szép, hogy meg tudja tenni. Egyedül az a kérdés, sikerül-e megtennie még azelőtt, hogy a vörös hold elfogyna.

Az utolsó namsara

A drakszorok valaha legyőzhetetlen sereggel rendelkeztek. Az éjszaka beleremegett a szárnycsapásaikba, tüzet okádtak az égből és egyet jelentettek a halálos ítélettel.

Senki sem merészelt szembezállni velük.

Ám a sivatagon vihar söpört át. Hódítók érkeztek a tengeren túlról: a szkrál nevű nép. Az északi szigeteket már leigázták, és most még többre vágytak. A szkrálok Firgaardot, egy sivatagi királyság tündöklő ékkövét szemelték ki maguknak. A virágzó főváros a fehér homoktenger és egy óriási hegyvonulat határvidékén állt. A szkrálok tudták, hogy ha meghódítják Firgaardot, akkor ők lesznek az egész világ urai.

Az éj leple alatt közelítették meg a várost, hogy a meglepetés erejét kihasználva csaphassanak le a drakszorokra.

Ám ha leszáll a sötétség, az Ősisten lángot gyújt.

És az Ősisten meghallotta a közeledő ellenséget. Tekintete végigsiklott a poros falvakon és sivatagi dűnéken, amíg meg nem találta azt a férfit, aki alkalmas volt a feladatára.

A férfit úgy hívták: Nishran.

Az Ősisten elsuttogta ezt a nevet, felébresztve álmából az Őssárkányt. Kozu széleseben átrepülte a sivatagot, a név tulajdonosát keresve.

Nishran takács volt. Épp a szövőszékénél ült, amikor az Őssárkány rátalált. A takács lába megdermedt a pedálon, a kezében

pedig megakadt a vetélő, ahogy felnézett az éjfekete pikkelyek eleven sötétségére.

A férfi szívét eltöltötte a félelem.

Am az Ősisten Nishrant választotta ki arra, hogy a namsarája legyen, és a legfőbb istenséggel senki sem dacolhatott.

Hogy segítse a küldetésében, az Ősisten felruházta Nishrant a sötétben látás képességével. Az éjszaka leple így nem gátolta őt, így az újhold sötétségénél átvezette a sivatagon a sárkánykirálynőt és annak hadseregét egyenesen az ellenség táborához.

Az északi hódítókat teljesen felkészületlenül érte a nyílzápor és a sárkánytűz, így a drakszorok legyőzték a szkrálokat. Am miután diadalt arattak az ellenség fölött, a sárkánykirálynő nem űzte ki őket a birodalmából. Tudta, hogy ha elhajtaná őket, máshol okoznának pusztítást, vagy visszatérnének bosszút állni, még többen és megerősödvé. A királynő nem kockáztathatta a birodalmát, és nem volt hajlandó egyetlen másik nép vesztét sem okozni, így hát oldalán a namsarával elrendelte, hogy minden egyes szkrál nyakára kerüljön rá a rabszolgaság fém pántja büntetésül a pusztításért, amit az északi szigeteken okoztak.

Miután rabigába hajtották a szkrálokat, a drakszorok birodalmában béke honolt. A legyőzött hódítók híre hamar elterjedt messze földön, mire távoli népek uralkodói keltek át a sivatagon, a hegyeken és a tengeren, hogy hűségesküit tegyenek a sárkánykirálynőnek.

Am a diadal nem tartott sokáig.

Firgaardra ismét sötétség borult, mert a sárkányok váratlanul, minden előjel nélkül az addigi lovasaik ellen fordultak, megtámadták családjaikat és felégették házaikat. Ahelyett, hogy győzelmi dal és tánc töltötte volna be a várost, sárkánytűz borította el: lángoltak a teraszok, udvarok és kertek. Nappal füst takarta el az eget, és fekete árnyak sötétítették el a szűk utcákat, ahogy a sárkányok elrepültek a Végbe. Többé vissza sem tértek.

Káosz tombolt Firgaardban. Egyes drakszorok a királynőjük-höz rohantak, miközben átkozták a sárkányokat az árulásért, mások pedig a főpapnőhöz szaladtak, és mellé álltak. Ők a királynőt hibáztatták a pusztulásért.

Drakszorok fordultak drakszorok ellen, egyre több otthon lán-golt. Firgaard romokban állt.

Ez volt az első árulás.

A második pedig a történetek miatt következett be.